

Zprávy a oznámení

Mše v úterý 29. dubna – změna!

V úterý večer dne 29. dubna se na rožmitálské faře sejdou katecheti a katechetky k přípravě dětské vikariátní poutě. Z tohoto důvodu bude mše tento den v městském kostele sloužena již od 17.00 hod.

Májové pobožnosti

Jak je již krásnou tradicí, modlíme se v květnu po mši sv. vždy ve středu loretské litanie. Samostatné májové pobožnosti nám pak zpříjemní nedělní odpoledne. První májová bude hned ve čtvrtek 1. května po mši sv. v 8.00 hod. v městském kostele. Na první nedělní májové ve farním kostele se sejdeme v 4. 5. od 17.00 hod.

Slavnost Nanebevstoupení Páně

Tato slavnost, připadající letos na čtvrtek 1. května bude v souladu s liturgickými předpisy přeložena na neděli 4. 5. Na prvního máje tak oslavíme památku sv. Josefa Dělníka.

Sbírka na potřeby diecéze

Kostelní sbírky z neděle 4. května jsou podle rozhodnutí pana biskupa určeny na potřeby naší českobudějovické diecéze.

Pout' k Panně Marii Březnické

I na letošní květen plánujeme pout' na krásné místo v lesích – k soše Panny Marie Březnické nad Voltuší. Putovat budeme již v sobotu 3. května a to pěšky či na kole. Pro ty, kdo mají potíže s pohybem, dojednáme otevření závory a povolení k vjezdu autem. Mše sv. se uskuteční v 11.00 hod. a po ní bude možnost posedět, popovídat si a doplnit dobrá duchovní i lahůdkami pro tělo z vlastních i farních zásob (špekáčky, pivo, tatranky), jak už se stalo dobrým zvykem. Prosím o modlitbu za dobré počasí a zdar pouti. **VEČERNÍ MŠE SV. V MĚSTSKÉM KOSTELE UŽ V TENTO DEN NEBUDE.**

Naučná vycházka

Sváteční den 8. května si můžeme zpříjemnit výletem za buky po chráněných koutech brdských lesů, který pořádá křesťanská akademie a na němž nás již tradičně bude se zasvěceným výkladem doprovázet pan Ing. Hrdina. Začátek výletu je u křížku na Teslínech ve 13.00 hod. Účast je možná na kole či v autě.

Úmysly mší svatých od 28. dubna do 11. května 2008

Ranní mše sv.

R: Ne 8.15 hod.

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

m: Čt 8.00 hod.

m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv.

M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 28.4.	mše sv. není	Po 5.5.	mše sv. není
Út 29.4. M 17.00 !	Za † Jiřího Tenoru a Martu Jelínkovou	Út 6.5.	Za Emila Stehlíka
St 30.4. M	Za Marii Petraňovou a † členy rodu	St 7.5.	Za † mariánské ctitele, kteří chodili na májovou
Čt 1.5. m	Za Marii Stehlíkovou	Čt 8.5.	Za Josefa Drazdíka, rodiče a rodiče Větrovských
Pá 2.5. M	Za Václava a Barboru Vachatovy, jejich děti a rodiče a za Františka Lišku	Pá 9.5.	Za Marii Trčkovou, rodiče z obojí strany, bratra Adolfa a d. v o.
So 3.5. Les	Za rodinu Prokopovu, Křížovu a Wolfovu a všechny přátele	So 10.5.	Za Václava Jeníčka, manželku a rodiče i děti
Ne 4.5. R	Za Marii Hochmutovou a celý rod Hochmutových	Ne 11.5.	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 7. 5. 2008. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 7 Ročník V

27. dubna 2008

Na okraj jednoho nepovedeného kázání

P. Gorazd Cetkovský, O. Carm.

Jistě i vás, kdo nejste kněžími, někdy napadlo, jaké to asi je kázat při bohoslužbách a jaké to asi musí být na kázání se připravovat. Stalo se mi nedávno při takové přípravě na mši svatou ve všední den, že „se nedařilo“. Nevím, jak takové situace prožívají jiní kněží, na mně pak přicházejí pokušení k úplné skepsi. Ozývají se našeptávání jako: „Stejně je to marnost! Nikdo na žádné kázání nečeká... Ty se tady zoufale lopotíš a lidé pak budou čekat, až skončíš!“ A podobné malomyslnosti. Tentokrát jsem tyto pochybnosti nezaháněl, ale postavil jsem se k nim čelem – vzal jsem je za východisko při svém rozjímání. A svoje myšlenky bych nyní nabídl i vám, abyste je, pokud budete chtít, na sebe vztáhli také.

Možná by nám prospělo, kdybychom vždycky před bohoslužbou nebo na začátku promluvy (ještě dřív než kazatel otevře ústa, aby započal těch několik minut promluvy) každý v duchu sami sobě položili otázku: Kdybych si teď mohl vybrat ze tří možností:

- 1) slyšet povzbudivé, hezké slovo, nebo
- 2) hezké slovo říct, nebo
- 3) zůstat úplně v tichu, kterou bych si zvolil?

A teď pro nás trochu rozvinu, co s tou odpovědí, jakou bychom si dali, může souviset. Proč bychom si (někteří nebo někdy) vybrali ticho? Nemyslím, že pouze z pohodlnosti. Možná spíš proto, že slov kolem nás zní mnoho, informacemi a vjemy si připadáme zavaleni nad míru, kterou jsme schopni pojmout. Proto intuitivně cítíme, že potřebujeme klid a čas, abychom tu záplavu mohli taky strávit, zpracovat. Hluboko v nás je potřeba být v tichu. A někdy je moc, moc silná. Silnější než chuť slyšet něco nového.

Nebo bychom si vybrali možnost sami říci hezké slovo? No ale to tedy znamená, že ho v sobě v této chvíli máme! A tady je na místě bez falešné pokory si přiznat: mít v srdci hezké slovo, slovo, které je ve mně živé, důležité a „nese mě“, které ze mě až přetéká, – to je milost, veliký dar. Opravdu! Ovšem někdy se nám zdá, že není komu to říct. Před kým to vyslovit. A tu si musíme naléhavě připomínat: vždycky to máme komu říct. Vždycky můžeme to silné (nebo i těžké), čeho jsme plní, vyslovit Bohu. Obrátit se s tím na něj! Jinak se totiž opravdu nevymotáme z bludného kruhu našich výčitek, že při modlitbách jenom žadoníme.

Ale dost možná – přese všechno, čím jsem to na počátku zpochybnil, – opravdu při bohoslužbě mnozí chceme slyšet hezké slovo. Jenže: povede se to kazateli? A i když je poctivě připravený a snaží se nevím jak usilovně, je tím zaručené, že se do našeho očekávání „trefí“? I tady se ale nabízí „záchranná vesta pro případ ztroskotání“: můžeme si přece sami vybavit v nitru nějaké hezké slovo, které jsme slyšeli někdy dřív. Které už v našem srdci vykonalo kus dobré práce a přineslo plody. A pak už nás tolik nerozhodí, že se nám nedaří se s kazatelem „naladit na stejnou vlnu“. K tomuto sáhnouti do pokladu našich starých zásob máme možnost vždycky!

Tak mě sice žádné kázání na konkrétní čtení z Písma v ten všední den nenapadlo, ale za myšlenky, které jsem si v té souvislosti uvědomil a teď se o ně s vámi podělil, jsem vděčný a chci si je nést v sobě. Zkušení kněží se při výchově farníků a při jejich vzdělávání ve víře drželi zásady: „Nic nepředpokládá.“ To znamená neostýchat se začínat opakovaně úplně od základu. V naší situaci: předpis, že při bohoslužbě má zaznít kázání, *předpokládá*, že potřebujeme slyšet slovo a jsme pro ně otevření. Ale je tomu tak opravdu pokaždé?

Je třeba naslouchat svému srdci. Upřímně se ho ptát, jestli je plné nebo prázdné, jestli potřebuje rozhýbat nebo nechat odpočinout. Vyplatí se to. A věřím, že sám Pán Bůh si to tak přeje: abychom se svým srdcem zacházeli hezky. Naše nitro je přece naším nejvlastnějším domovem a zároven chrámem, ve kterém On žije a ve kterém se s Ním setkáváme. Už svatý Pavel pobízel, abychom tedy se svým srdcem jako s chrámem zacházeli.

A tak na okraj jednoho nepovedeného kázání pro konkrétní všední den se nám namanul podnět, použitelný pro kterýkoliv den a pro každou příležitost. Neostýchat se vybočit z obvyklého schématu a zeptat se svého srdce... Jako se nás zdvořile ptá prodavačka či lékárník. Jako se ptáme malých dětí, ačkoliv jejich přání není pro nás rozkazem... Ale to už by bylo na další zamyšlení.

Zápis ze schůzky Farní rady dne 17. 4. 2008 v 18.00 hodin v městském kostele

Přítomni: všichni kromě p. Lišky – omluven a p. Hořejšího (z důvodu zasedání měst. zastupitel. přišel v závěru schůzky; p. Hoyer zastupován I. Hoyerovou, z téhož důvodu se dostavil v závěru schůzky)

1. Rozmístění lavic v městském kostele

- poměrem 7 : 2 hlasům odsouhlaseny 4 bloky lavic – 2x po 4 řadách + 2x po 5 řadách = 18 lavic, šíře lavic 2 m, středová ulička mezi 1,5 m široká
- nechat možnost vstupovat do lavic z obou stran – od zdi budou odsazeny lavice cca 50 cm
- požadavek udělat mezi předními bloky lavic a zadními bloky lavic prostor na vytočení rakve při pohřbu a prostor před betlémem
- **druh dřeva:** dub
- cena lavice bez podstavce Kč 4 550,- bez DPH v dubu, případné moření dřeva bude dohodnuto
- **odhadní cena:** 4 550,- Kč x 18 lavic = 81 900,- Kč + cca Kč 38 000,- (podstavce, čela) = 119 900,- Kč + 19 DPH = **142 681,- Kč**, předběžná cena bude ještě domluvena
- ještě před výrobou domluvena prohlídka lavic v kostele v Milevsku nebo na Svaté Hoře
- požadavek – police, věšáky v lavici, dostatečný prostor na zpěvník + zarážka, sklon klekátká, nedělat ohraničení sedáku na bocích lavic, aby se případně vešlo více lidí do lavice
- nabídka pomoci při frézování ohybů lavic u firmy p. M. Trčky z Rožmitála
- **termín zhotovení** – domluven na polovinu června 2008

2. Termín poutě k PANNĚ MARIÍ BŘEZNICKÉ

- stanoven na sobotu 3. 5. 2008

zapsala: Jana Horníková

Z historie 71. část – P. František Roubík (28.)

Ocitáme se na samém sklonku působení faráře Roubíka na zdejší faře. A z jeho zápisů poznáváme, že ještě před odchodem chtěl pozdějším čtenářům sdělit informace o některých událostech, které pokládal za důležité. Kromě dvou požárů to jsou zmínky o poutích na Sv. Horu, o věšácké kapli a o penzionu Třemšín, který se později stal sídlem vojenské posádky a dnes ho město spolu s celým areálem kasáren prodává. Na konci tohoto dílu našeho historického seriálu se již dotkneme samotného odchodu faráře Roubíka do Onšova, avšak zcela jej objasníme až v příštím díle.

„Mši sv. v mešní kapli ve Věšíně slouživali v létě ve všední dny ti kněží, kteří tam vyučovali náboženství: vel. p. Nový, vp. Turek a pisatel těchto pamětí. Školní děti třikrát v roce přistupovali v kapli k sv. přijímání po zpovědi, která slyšena byla ve škole. V neděli po Porcinkuli (první neděle v srpnu) konána ve Věšíně pout' se mši sv. v kapli a kázáním před kaplí. Poslední páni řídící učitelé Jan Lukeš a Antonín Hejnic hráli po mši sv. věšácké na varhany.“

„Průvod na Sv. Horu jako před dávnými léty tak i od r. 1912 za farářování pisatele konán v neděli po 2. červenci za doprovodu kněze. Slavné uvítání a doprovování a Svatohorské Zdrávas je nám na Sv. Hoře připraveno. Hudbu nebereme pro drahotu. Někdy orelská hudba nás doprovodila a vyprovodila přes město Příbram. Domácí hudebníci obyčejně uvítají průvod a od Kobyly vedou jej do městského kostela. Povozy, které dřívější léta vozily družičky nevyprošujeme více ani nejednáme pro nebezpečí zmrzačení dítek. Kočič byli obyčejně na zpáteční cestě napilí a brali si na vůz, kdo je podplatil. Družičky jezdí více vlakem.“

„Blesk a požár v Pňovicích. Když jsme se v neděli 3. července 1927 odpoledne vraceli vlakem ze Svaté Hory, právě hořelo v Pňovicích. Při bouři zapálil blesk stavení hostince Hašové vdovy a vyhořelo.“

„Velký požár ve Věšíně v neděli 9. září 1928, při němž 29 domů a 2 stodoly lehly popelem. Při velkém parnu mlátili benzinovým motorem v neděli. V poledne přetáhli motor do jiného domu. Na dvoře a u domu, kde mlátili, od rána bylo plno slámy. Vzáhala se z nevysvětlitelné příčiny. Nejspíš kuřák některý neb dítě požár způsobilo. Plameny byly v horkém počasí nenasytné. Ze všech stran hrnuly se pak dary v potravinách, v oděvu, obuvi i penězích, zvláště ze soc. demokratické Plzně, kde je starostou města Ludvík Pik, jemuž Věšín před 20 lety na počátku jeho poslanecké kariéry poskytoval útulek a přístřeší. Auta nestačila přivážeti diváky do Věšína na požárověš, a ti přiváželi pomoc a příspěvky. Při rozdělování darů těch stávaly se neshody a výčitky.“

Pensionát Třemšín staven byl r. 1928 u městského lesa směrem k Bezděkovu u rybníka Kašparovského. Stavbu podnikal hotelier Panského domu v Rožmitále Jan Muchka, rodák z Chudonic, kterému se podařilo koupiti od nejdp. arcibiskupa Panský dům roku 1924 za 80 tisíc Kč. Rodina Pelikána Františka, který býval dlouholetým nájemcem Panského domu (pocházel z Cikánky), koupila jej jako dlouhodobý nájemce, a zeť Pelikánů Jan Muchka jej převzal a proměnil v hotel.“

„Ještě jednu návštěvu do Rožmitála p. preláta Dra. Ant. Mráze, kapituluňho děkana z Č. Budějovic zaznamenáváme, když přijel požehnat druhý sňatek třeboňského svého spolurodáka a spolužáka p. Josefa Pávka; přednosta dráhy v Rožmitále dne 21. listopadu 1926 se sl. Anežkou Veveřkovou. Působí zde od r. 1899 od otevření lokálky.“

„Kaple v Záběhlé na obzoru. Konečně má dojít k stavbě kaple v Záběhlé, kterou postaví nejdůst. pán arcibiskup. Dal se k tomu rozhodnutí pohnouti na prosby nejdp. biskupa českobudějovického Dra. Šimona Bártý

„Odchod faráře, osob. děkana Frant. Roubíka. Dne 1. září 1927 odešel vp. Stanislav Turek, zdejší kaplan na I. místo kaplanské do Týna n. Vlt. A téhož dne nastoupil sem za kaplana vel. p. Josef Šídlo, novosvěcenec, narozený 19. 12. 1902 v Pohorovicích u Vodňan a 3. 7. 1927 na kněze posvěcený. Farář Roubík podal žádost o faru Onšov na patronátu arcibiskupském, uprázdněnou dne 18. května 1928 úmrtím býv. bisk. vikáře Msgr. Antonína Stulíka, nar. 1859, ordin. 1883, který v Onšově působil od roku 1899, tedy nepřetržitě 29 let. Farář Roubík jej tam vítal dne 29. června 1899, jsa tehdy interk. administrátorem v Onšově.“

Proč odchází z Rožmitála do Onšova? Onšovští faráři tři odešli z fary onšovské na faru starorožmitálskou, a sice: 1) František Šolle, který byl v Onšově farářem od r. 1823-27 a v Star. Rožmitále zemřel 25. 7. 1853. 2) František Boš, který byl v Onšově farářem od r. 1854-56 a v Star. Rožmitále zemřel r. 1883. 3) Josef Bouše, který byl v Onšově farářem od r. 1896-9. 2. 1899. První 2 bývali dlouhá léta kaplany v Starém Rožmitále. Vrátili se tam jako faráři proto, že tam byli známí, že s poměry starorožmitálské farnosti srostli. Také pisatel těchto pamětí Rožmitál si zamiloval. Byl tam kaplanem r. 1893 a když z Rožmitála odejít na jiná místa kaplanská na arcib. patronátu musel (do Rynárce, do Červené Řečice a za interk. administrátora do Onšova), roku 1899 vrátil se do Star. Rožmitála kaplanovat. Toho roku přišel z Onšova sem nový pan farář Josef Bouše, kněz dobrý, ušlechtilý povahy. Po 9letém opětném, kaplanování r. 1908 odešel na 4 léta do Klatov za superiora arcib. domu. Roku 1912 po odchodu P. Jos. Bouše za děkana do Týna n. Vlt. Přišel do Rožmitála potřetí a to za faráře, kterým tam byl do r. 1928, tedy 16 let. V Star. Rožmitále celkem 26 let. Výše jmenovaní 3 faráři onšovští odešli z Onšova do Star. Rožmitála, a po letech farář ze Starého Rožmitála žádá a odchází do Onšova na malou faru.“

A jaké pohnutky ho k tomu vedly, to se dovíme příště, kdy zakončíme úctyhodným 29. pokračováním našeho historického putování blahodárné působení faráře Roubíka v Rožmitále.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová